

Temps de política

Retaule del segle XXI. Globalització, informacionalització, liberalització. La doctrina de la seguretat i l'ordre s'imposa a la de la llibertat i la justícia després de l'11 de Setembre del 2001. El pensament progressista queda bandejat i recula. Entre el 2007 i el 2008 peten les bombolles que ens enlluernaven. La crisi es consagra com la característica principal de la nova realitat i dona nom al nou cicle. El reajustament del capitalisme a escala global té efectes locals duríssims. A Grècia i aquí. La crisi propiciada pels excessos neoliberals, per l'acumulació artificiosa i l'especulació, serà gestionada des del receptari neoliberal. El capital es deslocalitza i es desvincula del treball. Només compta el mercat i el benefici immediat, sense atenuants. No importen els efectes col·laterals (atur, desigualtat creixent, falta d'expectatives). El sistema no té moral.

A Madrid, a la dreta més genuïna li arriba l'oportunitat. No li cal fer res, només esperar. La crisi s'encarrega de posar en evidència el mal govern anterior. Promeses sobre tot el que no es farà des del poder. Majoria absoluta. Doncs sí, la crisi és dura. Doncs sí, caldrà prendre mesures que no els agraden. Hem viscut (!) per sobre de les nostres (!) possibilitats. Recentralització. Harmonització. Retallades selectives. L'IVA també, sí. *Hay que hacerlo*. Per compensar la mala imatge del caçador d'elefants i d'una política erràtica, queda *la roja*. Ja no es pot anar de vuitena potència industrial del món ni de país de moda, però els tribunals amics van sentenciant a favor de l'Espanya eterna. No hi ha fotos xulesques amb els peus damunt la tauleta del cowboy, ni amb amics poderosos a les Açores. Demanes almoïna pel rescat, però fas veure

JOAN M. TRESERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

que ets tu qui convidas. No hi ha programa ni projecte. Només l'Estat indivisible i les instruccions de Brussel·les i Berlín. Per exhibir algun rastre de poder, torturen amb ridícula arrogància les administracions de rang inferior. Obeir el de dalt, abusar del de baix. Sotmetiment absolut de la política a l'economia: l'única font real de poder i de legitimitat que reconeixen. Són l'instrument executor, el botxí: violència social contra la majoria, sense horitzó ni discurs. *No nos gusta hacerlo, pero no nos queda otro remedio*.

A Barcelona, mentrestant... el govern dels millors retalla vores. A Madrid, li riuen les gràcies líriques al Sr. Duran i desairen l'aritmètica del Sr. Mas-Colell. L'eix de la campanya electoral va ser el concert econòmic. L'endemà era el pacte fiscal... en la línia del concert econòmic. L'expressió *espoli fiscal* diuen que és millor no fer-la servir. Per compensar les audàcies litúrgiques dominicals de to sobiranista, es pacten els pressupostos i el control dels mitjans públics amb el

Potser anirem a negociar el pacte fiscal bravejant, però allà ens esperen amb capa, muleta i espasa, i refiats que no rebran cap cornada

PP. Un peculiar sentit de l'equilibri. "Nosaltres hem estat els primers a retallar, per responsabilitat..." Però s'acosta l'hora de la veritat pel tema fiscal. "Necessitem el màxim consens perquè si Madrid diu que no..." Madrid diu i fa sempre el que li convé. Especialment quan diu una cosa i en fa una altra. I guanya temps mentre nosaltres el perdem. Ja fa mesos que ens han dit que no. I fem veure que no ho hem entès. D'acord: completament el procediment. Siguem escrupolosos en les formes. Però amb calendari tancat. I comencem a aplicar el pla A, el B o el C.

Mentre a Madrid enyoren el passat i reparteixen sangoneres, a Barcelona s'assaja una funció teatral que s'estrena a la tardor i de la qual tothom ja coneix el desenllaç. No. Potser anirem a negociar bravejant, però allà ens esperen amb capa, muleta i espasa. Refiats que potser no rebran *olés* però, al capdavant, tampoc cap cornada.

El consens més important a Catalunya, ara, és el de la gent. No la simulació de consens al voltant de documents ambigus i amb formacions polítiques d'escassa o nul·la convicció catalanista. El suport a la Hisenda pròpia sense subordinacions és molt majoritari. La demanda de sobirania també. I el Govern ho sap. Pot pensar que la despolitització ha afeblit la resposta a les retallades. Potser sí. Però per defensar bé uns recursos espoliats que a la gent li pertanyen i necessita, ens caldrà repolititzar-nos i mobilitzar-nos. El Govern i els partidaris de la justícia social s'hauran de posar al davant. Retenir aquests recursos i acabar amb l'espoli fiscal és la primera porta d'accés a la sobirania. Si fracassem, hi haurem d'anar directament. Les passades eleccions a Grècia van ser les de la por. Les pròximes eleccions catalanes han de ser les de l'esperança.